

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 504/24
6.6.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Милимира Лукића, председника већа, Маје Илић и Раше Јанковића, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Савић, записничарем, у кривичном предмету против **окривљеног АА** због кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 КЗ, одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Стефана Радуловића, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду 8К.бр. 111/22 од 21.02.2024. године, у седници већа одржаној у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Стефана Радуловића, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, дана 06.06.2024. године једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Стефана Радуловића, па се пресуда Трећег основног суда у Београду 8К.бр. 111/22 од 21.02.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду 8К.бр. 111/22 од 21.02.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ, те је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 4 (четири) месеца, а затим је на основу одредбе члана 264 став 4 ЗКП ослобођен од дужности да накнади трошкове кривичног поступка, те исти падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде, жалбу је изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Стефан Радуловић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилне одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду окривљеног ослободи од оптужбе за кривично дело које је предмет поступка или ожалбену пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, те је тражио да заједно са окривљеним

буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Јавни тужилац Апелационог тужилаштва у Београду у свом поднеску Ктж.бр. 534/24 од 15.05.2024. године предложио је да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног и потврди првостепену пресуду.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Стефана Радуловића, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, с тим што је веће донело одлуку да у смислу одредбе члана 447 став 4 ЗКП на седницу већа не позива окривљеног, који се налази на издржавању казне затвора, будући да његово присуство није корисно за разјашњење ствари, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања, који су истакнути у изјављеној жалби, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

- жалба је неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Стефана Радуловића првостепена пресуда се побија због битних повреда одредаба кривичног поступка, с тим што се у жалби суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, уз истицање другачије оцене доказа од оне која је дата у образложењу првостепене пресуде. По ставу одбране, осим признања окривљеног, не постоји ниједан други доказ који би указивао да је окривљени извршио предметно кривично дело, јер пре свега, током поступка није утврђено колико је предмета одузето од стране оштећеног, затим начин извршења кривичног дела, који је супротан и исказу оштећеног и извештају о форензичком прегледу лица места, а што је све довело до битне повреде одредаба кривичног поступка, која је резултирала погрешно утврђеним чињеничним стањем. С тим у вези, према наводима одбране, признање окривљеног је непотпуно, нејасно и непоткрепљено другим доказима, будући да је окривљени навео да се не сећа да ли је узео мобилни телефон, да ли је и колико хард дискова узео, да није сигуран како га је изнео кроз прозор, што када се доведе у везу са исказом сведока ББ, полицијског службеника и сведока ВВ, на чијем исказу се пресуда не може заснивати, јер је повређен члан 93 ЗКП, све указује да у конкретном случају суд пропустио да тачно и потпуно утврди чињенично стање.

Међутим, насупрот овако изнетим жалбеним наводима, према оцени Апелационог суда у Београду, изрека побијане пресуде је разумљива, садржи све чињенице и околности које су од значаја за одлучивање у овој кривично-правној ствари, а у образложењу побијане пресуде дати су довољно јасни, уверљиви и аргументовани разлози о свим елементима кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим првостепеном пресудом, због чега су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног да је у конкретном случају учињена битна повреда одредаба кривичног поступка, оцењени као неосновани.

С тим у вези, правилно је првостепени суд, ценећи све доказе појединачно и у међусобној повезаности једног са другим, нашао да је окривљени у време, на месту и начин ближе описан у изреци побијане пресуде извршио кривично дело за које је оглашен кривим првостепеном пресудом. Наиме, правилно је првостепени суд утврдио

да је пре саслушања окривљеног у ПС Нови Београд од 09.01.2019. године, окривљени обавио поверљив разговор са браниоцем по службеној дужности ВВ, који је надзиран гледањем, а не и слушањем, и који је трајао 15 минута, а након тога је окривљени признао извршење кривичног дела које му је стављено на терет, те објаснио је да је крајем 2016. године дошао на Нови Београд око поноћи, да је возећи се колима, преко пута Београдске арене, приметио да је на једном објекту полуотворен прозор, па се паркирао у близини поменутог објекта и искористио тренутак када никог није било у близини, да се уз помоћ неких дрвених лестви попне до прозора, који је гурањем отворио, тако што је померио полуге са прозора и спустио прозор у радњу, након тога се увукао кроз прозор, ушао у радњу, узео пар хард дискова, мобилни телефон, монитор и фотоапарат, који је ставио у торбу коју је понео, извукао се кроз прозор и са наведеним стварима се удаљио са лица места, те је навео да је након неког времена ствари продао, а добијени новац искористио за храну, те да је ово урадио, јер има проблем са коцком.

Имајући у виду напред наведено, по налажењу овог суда, предметни записник о саслушању окривљеног је сачињен у свему у складу са одредбама ЗКП, будући да су окривљени и његов бранилац по службеној дужности, прочитали и потписали записник, на који нису имали примедби, а ово посебно, јер је окривљени АА дана 05.02.2020. године у Трећем ОЈТ у Београду, приликом саслушања, поновио све што је изјавио пред полицијом, наводећи да у потпуности остаје при наведеном исказу, те додао да је прозор кроз који је ушао био на висини од око 2 метра од земље, да је то био стари прозор који је био готово скроз отворен на кип, да је померио полуге са прозора, детаљно прецизирајући шта је од предметних ствари критичном приликом одузео, те поновио да је наведене ствари продао на буваку на Новом Београду за које је добио око 100 – 150 евра, а који део новца је потрошио на храну, а део на коцку.

Када се наведена одбрана окривљеног доведе у везу са исказом оштећеног, који је у битним детаљима потврдио да је критичном приликом дошло до обијања пословних просторија на наведеној адреси, којом приликом је украден већи број ствари, да је учинилац ушао кроз прозор који се налази на висини од око 1,80 м од земље, а што је сагласно извештају о форензичком прегледу лица места од 01.12.2016. године, фотодокументацији у списима предмета и налазу и мишљењу судског вештака Александра Дупала у погледу вредности ствари које су критичном приликом одузете, то све напред изнето указује на правилан закључак суда да је окривљени у време, на месту и на начин ближе описан у изреци пресуде извршио кривично дело за које је и оглашен кривим првостепеном пресудом.

С тим у вези, правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног коју је дао на главном претресу, када је негирао извршење кривичног дела, а што је поновљено и у изјављеној жалби његовог браниоца, налазећи да је иста неоснована, неуверљива и у супротности са другим изведеним доказима, а о чему се суд детаљно изјашњавао на странама 10. и 11. образложења пресуде, те дао јасне и уверљиве разлоге за свој закључак, у свему прихватљиве и за овај суд. Ово све, ако се има виду чињеница да је окривљени на саслушању у полицији и у тужилаштву у потпуности признао извршење кривичног дела у присуству браниоца по службеној дужности, да би на главном претресу променио свој исказ и негирао извршење кривичног дела, а што је оповргнуто исказом сведока полицајца ББ из ПС Нови Београд, коме је суд поклатио

веру, посебно након извршеног суочења са окривљеним, који је потврдио да му наведени сведок никад није претио притвором, што је сагласно и са исказом сведока ВВ, која је била постављена за браниоца по службеној дужности, а која је истакла да је приликом сачињавања записника у полицији увек присутна, те да јој се никад није десило да јој неко да записник само да га потпише, а да претходно није била присутна.

Надаље, како из списка предмета произлази да се бранилац окривљеног, адвокат Стефан Радуловић сагласио са предлогом тужиоца за извођењем доказа - испитивањем сведока ВВ (која је била бранилац по службеној дужности окривљеног), да је адвокат Стефан Радуловић био присутан и постављао питања наведеном сведоку, а затим се у доказном поступку сагласио да се као доказ прочита њен исказ, то су жалбени наводи браниоца да је повређена одредба члана 93 ЗКП, те да се ради о доказу на коме се пресуда не може заснивати, без утицаја на правилност и законитост првостепене пресуде. Ово поготово, јер се пресуда ни не заснива на наведеном доказу, већ на напред изнетим доказима, које је суд правилно ценио појединачно и у међусобној вези једног са другим, те правилно нашао да се наведени докази међусобно допуњају, чине логичну целину и представљају чињенични склад. Притом, правилно је првостепени суд нашао да су наведене разлике у изјашњењу окривљеног последица субјективног доживљаја након протекла времена, јер је кривично дело извршено 2016.године, а окривљени је саслушан у полицији 2019.године, а затим у Трећем ОЈТ у Београду 2020. године, те је разумљиво да се окривљени неких појединости не сећа, при чему наведено признање испуњава претпоставке из члана 88 ЗКП, јер је потпуно и јасно, те није у супротности са другим изведеним доказима, које је суд правилно прихватио, налазећи да су подобни да се из њих утврде све релевантне чињенице које су од значаја за правилно пресуђење.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио кривични закон када је нашао да је окривљени у време, на месту и начин савлађивањем већих препрека одузео туђе покретне ствари у намери да њиховим присвајањем себи прибави противправну имовинску корист, која није мала, на начин ближе описан у изреци пресуде, чиме је извршио кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 КЗ, којом приликом је поступао са директним умишљајем, свестан свог дела, свестан да је његово дело забрањено, због чега га је правилно првостепени суд огласио кривим за предметно кривично дело.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о врсти и висини кривичне санкције која је изречена окривљеном, правилно је првостепени суд имао у виду околности прописане одредбом члана 54 КЗ, које су од утицаја да казна буде већа или мања, па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу протекла времена, с обзиром да је кривично дело извршено 2016. године, да је отац двоје деце, од којих једно малолетно, да се коректно држао пред судом, да оштећени није истакао имовинскоправни захтев, нити се придружио кривичном гоњењу, док је од отежавајућих околности ценио чињеницу његове раније вишеструке осуђиваности за иста и истоврсна кривична дела, па је имајући у виду све напред наведено, степен кривице, тежину извршеног кривичног дела и личност окривљеног, правилно првостепени суд окривљеног за кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 1 године и 4 месеца, налазећи да ће се наведеном казном у потпуности остварити сврха

кажњавања у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 и 42 КЗ.

Жалбом браниоца окривљеног се истиче да је одлука о кривичној санкцији неправилна и превисоко одређена, посебно када се има у виду вредност одузетих ствари и протек времена од извршења кривичног дела.

По налажењу Апелационог суда у Београду, овакви жалбени наводи браниоца окривљеног, оцењени су као неосновани, будући да је правилно првостепени суд, ценећи све околности на страни окривљеног, како олакшавајуће тако и отежавајуће, истима дао адекватан значај, те правилно нашао да ће се наведеном казном остварити како сврха специјалне, тако и генералне превенције, односно утицати на окривљеног да убудуће не врши кривична дела, чиме ће се у потпуности остварити сврха кажњавања из члана 4 и 42 КЗ.

Овај суд је имао у виду и остале жалбене наводе браниоца окривљеног, које није посебно образлагао, будући да је нашао да се истима не доводи у питање правилност и законитост првостепене пресуде.

Сходно напред изнетом, а на основу одредбе члана 457 ЗКП Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Савић,с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић